

Arrest

nr. 292 370 van 26 juli 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van “*het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2023*” (lees : 22 maart 2023).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2023, waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 maart 2023 werd in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (hierna: de bijlage 26*quater*), naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming (hierna: het VIB) dat verzoeker op 20 februari 2023 in België indiende. De verwerende partij maakt toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt om het VIB te behandelen op grond van de volgende motieven:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: M.O.

[...]

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer M., M.O., verder de betrokkene, die verklaart staatsburger van Afghanistan te zijn, bood zich op 20.02.2023 bij onze diensten aan waarbij hij de wens uitte een verzoek voor internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij een formeel verzoek voor internationale bescherming in. De betrokkene legde hierbij geen documenten voor. Hij verklaarde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort.

Onderzoek van zijn vingerafdrukken leidde tot een treffer in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffer toont aan dat betrokkene een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië op 08.02.2023.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming gehoord op 23.02.2023. Hij verklaarde religieus gehuwd te zijn en 4 kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn echtgenote en kinderen momenteel in Afghanistan verblijven. Hij verklaarde een neef te hebben die in België verblijft. Het gaat om een meerderjarig familielid waarmee hij geen band van afhankelijkheid aanhaalt. Hij verklaarde geen andere familie in België of Europa te hebben. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde.

De betrokkene verklaarde dat hij Afghanistan verliet op 16.10.2021 en via Iran naar Turkije reisde. Hij verklaarde dat hij 11 maanden in Turkije verbleef alvorens via Bulgarije naar Servië te reizen. Hij verklaarde dat hij 3 maanden in Servië verbleef alvorens via Bosnië naar Kroatië te reizen. Hij verklaarde dat hij zijn vingerafdrukken gedwongen afstond in Kroatië maar er geen verzoek voor internationale bescherming indiende. Hij verklaarde dat hij Kroatië verliet na 3 dagen en via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België reisde.

De betrokkene stelde dat hij besloot om internationale bescherming te vragen in België omdat hij hoorde dat België een goed land is en de mensenrechten respecteert. Hij verklaarde tevens dat België een kans geeft aan Afghanen die in het leger zaten. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij niet van Kroatië houdt. Hij verklaarde dat er geen opvang en geen medische voorzieningen waren.

Op 23.02.2023 werd een terugnameverzoek gericht aan de Kroatische instanties, die op 09.03.2023 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele

wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaalen opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Betreffende de bewering dat de betrokkene in Kroatië werd gedwongen tot het laten registreren van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Kroatische autoriteiten.

De betrokkene verklaarde dat hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" voor Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek voor internationale bescherming indiende in Kroatië.

Dat de betrokkene niet van Kroatië houdt, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Kroatië. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat.

De betrokkene verklaarde dat hij geen opvang had in Kroatië. We wensen te benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. We wensen hieromtrent te verwijzen naar het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de

betrokkene). Dit rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84).

De betrokkene verklaarde dat er geen medische voorzieningen waren. We wensen te benadrukken dat we ook hier enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven. Het AIDA-rapport stelt dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers wettelijk is vastgelegd maar dat er zich in praktijk problemen kunnen voordoen met de toegang (p 91). Het enkele feit dat er zich in praktijk problemen kunnen stellen is onvoldoende om tot het besluit te komen dat de Kroatische instanties er niet in slagen om verzoekers toegang te bieden tot gezondheidszorg.

We wensen te benadrukken dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen of hen opleidingen naar keuze geven die hen volledige toegang zouden geven tot de gehele arbeidsmarkt. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen of om te concluderen dat opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Kroatië in zijn geheel gekenmerkt wordt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De Kroatische instanties stemden op 09.03.2023 in met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : “De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.” De Kroatische instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten. Ze zullen betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Kroatië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Kroatische autoriteiten onderwerpen verzoeken voor internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kennen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

Het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport stelt dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (“Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia”, pagina 52). Volgens de ngo ‘Croatian Law Centre’ kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (“According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions”, pagina 52).

Het rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en

is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd ("The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation", pagina 84).

We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; 'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures').

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak ("Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië", 22.10.2019, pagina's 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld ('Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations', pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn ('Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply', pagina 24). Gevallen van terugdrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld ('Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...', pagina 24).

Paulo Rangel, Portugees Europarlementslid en rapporteur voor de toetreding van Kroatië tot de Schengenzone, bezocht in die laatste hoedanigheid in Kroatië het politiekantoor van Cetingrad en het opvangcentrum voor verzoekers om internationale bescherming in Zagreb. De conclusies van zijn rapport dat op 10.10.2022 in de parlementscommissie 'LIBE' ('Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs') werd voorgesteld en besproken zijn dat de procedures van de politie en de opvang van immigranten in Kroatië bevredigend zijn en dat geen sprake is van systemische schendingen van de mensenrechten in Kroatië (https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2022-0264_EN.html#_section2 ; https://multimedia.europarl.europa.eu/en/webstreaming/committee-on-civil-liberties-justice-and-homeaffairs_20221010-1500-COMMITTEE-LIBE)

Op 03.11.2022 bevestigde het Directoraat Immigratie, Burgerschap en Administratieve Zaken van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in een bericht aan onze diensten dat Kroatië het beginsel van non-

refoulement eerbiedigt en dat een aan Kroatië overgedragen persoon die na de overdracht geen internationale bescherming vraagt niet zal worden teruggestuurd naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt onmenselijk of vernederend te worden behandeld in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest van de grondrechten en artikel 3 van het EVRM. Het 'non refoulement' beginsel is terug te vinden in artikel 6 van de Kroatische wet inzake internationale en tijdelijke bescherming van 2018 en in artikel 207 van de Kroatische immigratiewet van 2020.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

De betrokkene verklaarde dat met zijn gezondheid alles goed gaat.

We wensen op te merken op dat de betrokkene in het kader van zijn verzoek voor internationale bescherming geen attesten of andere objectieve elementen aanbracht, die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht zouden verhinderen of redenen van gezondheid in geval van een overdracht een risico impliceren op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in het geval van de betrokkene sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties.

*Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.
(...)"*

2. Voorwerp van de vordering

Ambtshalve onderzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het voorwerp van de thans voorliggende vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring.

Verzoeker determineert het voorwerp van zijn beroep als zijnde *"het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 januari 2023"* (lees: 22 maart 2023), *zoals betekend (de "bestreden beslissing", aangeduid met <>)"*. Doorheen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), die hij bij het verzoekschrift voegt, heeft hij verschillende alinea's aangeduid met de letter B.

Een bijlage 26^{quater} betreft een overdrachtsbesluit in de zin van de Dublin III-verordening, zijnde een besluit om de verzoekende partij over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat (cf. artikel 26.1 van de Dublin III-verordening). Dit besluit bevat dus een motivering aangaande de verantwoordelijkheid van de betrokken lidstaat waarnaar de betrokkene moet worden overgedragen en vormt in zijn geheel de basis voor de overdracht naar de aangeduide lidstaat.

In de thans genomen bijlage 26^{quater} wordt vastgesteld dat Kroatië verantwoordelijk is voor de behandeling van het VIB van verzoeker en dat deze laatste bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten. Deze beslissing is genomen op grond van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

"Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden."

Daarnaast luidt het eveneens relevante artikel 71/3, § 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) als volgt:

"Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26^{quater}."

Bijgevolg voorziet deze bepaling dat de verwerende partij verplicht is een bevel om het grondgebied af te geven, wanneer zij heeft vastgesteld dat de verzoeker om internationale bescherming moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en aan deze verzoeker het verblijf geweigerd werd. Een bijlage 26^{quater} bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld.

Ondanks het feit dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk stelt dat hij zich slechts richt tegen *"het bevel om het grondgebied te verlaten"* van 22 maart 2023, blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat deze veel meer viseren dan alleen de vaststelling: *"De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten*

volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties.” Verzoeker gaat immers ook in op de motieven die de verwerende partij ertoe hebben gebracht te oordelen dat “niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Kroatië een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” en dat “Gelet op het voorgaande [...] tevens [wordt] besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013.”

Het artificiële onderscheid dat verzoeker *in casu* maakt tussen enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten - en waarbij hij uitdrukkelijk stelt slechts het bevel aan te vechten - kan niet verhullen dat hij met zijn verzoekschrift tot doel heeft de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de bijlage 26^{quater} van 22 maart 2023 in zijn geheel te vorderen. De gehele bijlage 26^{quater} maakt bijgevolg het voorwerp uit van het thans voorliggende verzoekschrift.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Het enig middel luidt als volgt:

“Schending van de wet, in het bijzonder:

- Schending van de artikelen 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;

- Schending van artikel 74/17, § 1, al. 1 (non-refoulementsbeginsel) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod op foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd;

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd

Artikel 2, onder de titel « Recht op leven », luidt:

« 1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken. ».

Artikel 3, onder de titel « Verbod van foltering », luidt:

« Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. ».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet: pro memorie

3.1.3.2. Immigratiewet van 15 december 1980 zoals gewijzigd

Artikel 74/17, § 1, al. 1 dat het non-refoulementsbeginself in het nationaal recht erkent, luidt:

« De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginself. ».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginself van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginself non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragsluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 September 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Artikel 52, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bepaalt dat de door dit Handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke binnen die verdragen zijn gesteld. Voor zover het voormelde Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke door genoemd verdrag aan worden toegekend (art. 52, § 3 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (2000/C 364/21). Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Europese Unie een ruimere bescherming biedt (art. 52, § 3, in fine van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000). Dat wil zeggen dat geen der bepalingen van dit Handvest mag worden uitgelegd als zou zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Europese Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Europese Unie, de Gemeenschap of alle Lidstaten partij zijn, met name het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alsmede door de grondwetten van de Lidstaten (art. 53 van het van her voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000).

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, nr. 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot het verzoek tot nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

(...)

Het motief dat verzoekende partij « geen objectieve elementen om zijn beweringen te staven » neerlegt (cf. stuk nr. 2, p. 3/7) waar zij verklaart dat zij in Kroatië geen opvang kreeg, kan niet overtuigen en wordt door het AIDA-rapport bij aandachtige lezing tegengesproken.

Immers Kroatië telt slechts twee centra met een capaciteit van 700 opvangplaatsen (cf. stuk nr. 3, p. 79) die in 2020 en 2021 slechts voor de helft waren ingevuld (cf. stuk nr. 3, p. 80) terwijl er een veelvoud 70% tot 80% meer aan asielzoekers zou moeten worden opgevangen (cf. stuk nr. 3, p. 88) maar die omwille van mishandelingen (cf. stuk nr. 2, p. 4/7; zoals hieronder verder besproken) of geen beschikbare opvang krijgen, zoals in casu verzoekende partij, noodgedwongen doorreizen om aan deze onmenselijke behandelingen.

Indien alle beschikbare plaatsen zouden worden toegewezen dan zouden er geen open opvangplaatsen zijn waarvan verwerende partij nochtans herhaaldelijk het bestaan bevestigd (cf. stuk nr. 2, o.a. p. 4/7).

De verklaring van verzoekende partij dat zij geen opvang kreeg, is hiermee aannemelijk en geloofwaardig.

Wanneer de lidstaat geen opvang verleent dan behandelt zij de asielzoekers onmenselijk. Zo hebben de Belgische burgerlijke rechtbanken verwerende partij in 2022 meer dan zeventienduizendmaal veroordeeld voor mensonwaardige behandelingen van asielzoekers omdat zij deze geen opvang verleende dat wil zeggen brood, bed, bad, en medische verzorging gaf.

Het ingeroepen motief kan de bestreden beslissing niet schragen.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens oordeelt zoals verwerende partij in de bestreden beslissing herhaalt, dat verzoekende partij niet aan een andere lidstaat mag worden overdragen wanneer dit leidt tot een te verwachten schending van het voormelde absolute artikel 3 (EHRM 30 oktober 1991 *Vilvarajah et al.*, Series A no. 215, § 108 in fine; EHRM 23 februari 2012 *Hirshi Jamaa et al.*, no. 27.765/09, § 117; EHRM 6 juni 2013 *Mohammed*, nr. 2.283/12, §§ 94-95).

Verwerende partij dient de te verwachten gevolgen desnoods proprio motu te onderzoeken (EHRM 29 april 1997 *H.L.R.*, nr. Reports 1997-III; EHRM 6 maart 2001, nr. 45.276/99, § 60; EHRM 23 februari 2012 *Hirshi Jamaa et al.*, no. 27.765/09, § 116; EHRM 6 juni 2013 *Mohammed*, nr. 2.283/12, § 95).

De nodige informatie daartoe staat in het AIDA-rapport waarvan verwerende partij een kopie aan het administratieve dossier toevoegt, en zoals verzoekende partij infra aantoonde en documenteert. Verwerende partij weet dit minstens diende vanuit haar wettelijke opdracht dit te weten.

Voor de Zwitsers Federaal Administratieve Raad alsook voor verschillende Nederlandse rechtscollleges zijn de push backs het bewijs dat tegenover Kroatië het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer kan gelden (cf. stuk nr. 3, p. 52).

De verklaringen van verzoekende partij worden uitvoerig in het AIDA-rapport april 2022 update gedocumenteerd.

Het geweld beperkt zich niet tot push backs alleen maar is slechts onderdeel van een voortdurende en geïnstitutionaliseerde discriminatie en idem racisme jegens migranten en ook nadien tegen de erkende vluchtelingen (cf. stuk nr. 3, pp. 30, 88, 118, 119, en 134).

De mishandelingen en discriminatie zijn dermate dat 70% tot 80% van de kandidaat asielzoekers na een korte periode doorreist naar andere lidstaten (cf. stuk nr. 3, p. 88).

Om dezelfde redenen zijn de 700 opvangplaatsen maar gemiddeld met de helft gevuld (cf. stuk nr. 3, p. 83) terwijl deze in twee gerenoveerde centra aan minimaal comfort voldoen (*ibidem*, p. 84). In tegenstelling tot wat verwerende partij wil doen geloven gaat het hier niet om een kwestie van cherry picking om in het land van voorkeur asiel te kunnen aanvragen maar om een gedwongen noodzaak het verblijf in Kroatië tot een korte transit te beperken.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing houdende refoulement van verzoekende partij, leidt opnieuw tot blootstelling aan voortdurende en geïnstitutionaliseerde discriminatie en idem racisme die een dergelijke graad van menselijke onwaardigheid aannemen dat zij de hardheidsdrempel van het absoluut artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onbetwistbaar overschrijdt.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het non-refoulementsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/17, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, moet erop worden gewezen dat deze bepaling de omzetting vormt van artikel 9 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld. Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 5° *iuncto* artikel 1, 6°, van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook de aanbeveling (EU) 2017/2338 van de Commissie van 16 november 2017 tot vaststelling van een gemeenschappelijk “*terugkeerhandboek*” voor gebruik door de bevoegde autoriteiten van de lidstaten bij het uitvoeren van terugkeer gerelateerde taken, op p. 8 en 9: “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”). *In casu* ligt een bijlage 26^{quater} voor (“*weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten*”) waarmee de overdracht van verzoeker wordt beoogd aan Kroatië, in toepassing van de Dublin III-verordening.

Verzoeker valt dus niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en hij kan zich niet dienstig op artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet beroepen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden verzoekers om internationale bescherming gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie, vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Müslim/Turkije*, § 68).

Waar de verzoekende partij erop alludeert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het

voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ten slotte moet er nog op worden gewezen dat in een arrest van 16 februari 2017 het Hof van Justitie in een zaak die als voorwerp had een Dublin-overdracht, en waarin het Hof wees op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin III-verordening én de Opvangrichtlijn, heeft geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht diepgaand heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Kroatië. Zij heeft zich hierbij gesteund op de

verschillende rapporten, jaarverslagen en mededelingen die zijn opgesomd in de bestreden beslissing en heeft ook rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker. Zij is tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van verzoeker aan Kroatië er geen reëel risico voorligt op een schending van 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat daar anders over moet worden gedacht.

Verzoeker viseert vooreerst het volgende motief:

“De betrokkene verklaarde dat hij geen opvang had in Kroatië. We wensen te benadrukken dat we enkel beschikken over de verklaringen van betrokkene. Hij legt geen objectieve elementen neer om deze beweringen te staven.”

Verzoeker betoogt dat zijn verklaring wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig is, gelet op wat wordt gesteld in het AIDA-rapport. Hij wijst erop dat de 700 beschikbare opvangplaatsen maar voor de helft zijn gevuld, *“terwijl er een veelvoud van 70 tot 80% meer aan asielzoekers zou moeten worden opgevangen [...] of geen beschikbare opvang krijgen”*. Hij stelt dat indien al deze mensen opvang zouden moeten krijgen, er geen open opvangplaatsen meer zouden zijn.

De Raad stelt echter vast dat reeds eerder in de bestreden beslissing de verwerende partij het volgende had gesteld: *“Wat de opvangfaciliteiten betreft benadrukken we dat het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84)”*.

Verzoeker lijkt hier volledig aan voorbij te gaan. Met zijn betoog en verwijzingen naar pagina's uit het AIDA-rapport erkent verzoeker in wezen dat slechts de helft van de beschikbare opvangplaatsen is ingevuld en er dus wel degelijk open opvangplaatsen zijn. Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar een louter hypothetische situatie waarin alle asielzoekers die in Kroatië aankomen daar langer verblijven dan ze thans doen en opvang nodig hebben waardoor de opvangplaatsen ontoereikend zouden worden. Verzoeker kan dus niet worden gevolgd dat zijn verklaringen moesten worden aangenomen louter op grond van de informatie in het AIDA-rapport, nu daarin uitdrukkelijk wordt bevestigd dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang kregen vanwege een plaats tekort. De verwerende partij kon dus terecht vaststellen dat verzoeker geen objectieve elementen neerlegt om zijn bewering, dat hij geen opvang had in Kroatië, te staven.

Bovendien stelt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog het volgende: *“De Kroatische autoriteiten hebben op 17/3/2023 (lees 9/3/2023) bij het toestemmen van de terugnameverzoek met toepassing van art. 20 (5) van de Dublin III-Verordening bevestigd dat verzoekster na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming [...] Verder zal verzoekster worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoekster [...]”*.

Het stuk waarvan sprake bevindt zich in het administratief dossier. Het werd opgesteld door de Kroatische autoriteiten op 9 maart 2023 en heeft specifiek betrekking op verzoeker en de inhoud ervan wordt correct samengevat door de verwerende partij in haar nota. Aldus blijkt dat er voor verzoeker individuele garanties zijn verleend door de Kroatische autoriteiten.

Verzoeker wijst verder op de *pushbacks* die gebeuren aan de Kroatische grens en die sommige rechtscolleges ertoe hebben gebracht te oordelen dat tegenover Kroatië het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer kan gelden. De verwerende partij is daar niet blind voor gebleven in de bestreden beslissing. Zo heeft zij het volgende gesteld:

“We wensen verder te verwijzen naar rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; ‘Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures’).

Hoewel niet kan worden ontkend dat “push backs” en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

In oktober 2019 stelde de Europese Commissie in een mededeling betreffende de toepassing van het Schengenacquis door Kroatië dat de behandeling van verzoekers en andere immigranten en het gebruik van geweld bij de controle van de grenzen een punt van aandacht blijft en dat alle maatregelen ter controle van de grenzen de toets van het EU-Handvest en van alle Europese en internationale verplichtingen op dat vlak dienen te doorstaan. Verder werd ook duidelijk gesteld dat de Kroatische instanties zich ertoe verbinden alle aantijgingen van mishandeling en geweld te onderzoeken, nauwgezet toe te zien op de toestand aan de grenzen en de Europese Commissie zullen inlichten betreffende de vooruitgang op dat vlak (“Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad over de evaluatie met het oog op de volledige toepassing van het Schengenacquis door Kroatië”, 22.10.2019, pagina’s 13 en 14, <https://eur-lex.europa.eu/legalcontent/NL/TXT/HTML/?uri=CELEX:52019DC0497&from=EN>).

De Kroatische regering stemde in met de ontplooiing van een onafhankelijk controlemechanisme dat toeziet op het werk van de grenspolitie met betrekking tot migratie en het recht op internationale bescherming. Dit mechanisme is sinds juni 2021 actief en omvat leden van de Kroatische Academie voor Medische Wetenschappen, de Kroatische Academie voor Rechtswetenschappen, het Centrum voor Culturele Dialoog en het Kroatische Rode Kruis. In juli 2022 bracht het mechanisme zijn eerste jaarverslag uit (een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het stelt vast dat bepaalde aspecten vatbaar zijn voor verbetering en formuleerde daartoe een aantal aanbevelingen. Verder lezen we dat in politiekantoren aan de grens geen onregelmatigheden inzake het recht op internationale bescherming en de toegang tot de procedure om deze te bekomen werden vastgesteld (“Based on observations, irregularities regarding the right to seek asylum and access to the asylum procedure were not established in border police stations”, pagina 24).

Verzoeken om internationale bescherming worden in de politiekantoren aan de grens ontvangen en geregistreerd in overeenstemming met artikel 6 van de Procedurerichtlijn (“Observations in border police stations established that, in line with Article 6 of the Directive 2013/32 on common procedures for granting and withdrawing international protection, and with the EURODAC Regulation, applications for international protection are received and registered, i.e. applicants are notified of where and how they can apply”, pagina 24). Gevallen van teruggedrijving die in strijd zouden zijn met artikel 4 van Protocol 4 van het EVRM - verbod tot collectieve uitzetting van vreemdelingen – werden eveneens niet vastgesteld (“Based on the insight into documentation and interviews in border police stations and announced observations of the green border (...) cases of forcible return of irregular migrants were not established which would lead to the violation of Article 4 of Protocol No 4 of the Convention prohibiting collective expulsions...”, pagina 24).”

Verzoeker brengt hiertegen niets concreets in.

Wat er ook van zij: nog los van het gegeven dat verzoeker blijkens het Dublin-interview van 23 februari 2023, dat van hem werd afgenomen, geen gewag gemaakt heeft van *pushbacks*, gaat hij er met zijn betoog volledig aan voorbij dat hij bij overdracht aan Kroatië als Dublin-terugkeerder niet aan de buitengrenzen terecht komt waar zich, zoals de verwerende partij ook erkent in de bestreden beslissing, *pushbacks* met politiegeweld voordeden. In de bestreden beslissing wordt er immers op gewezen dat de Kroatische instanties op 9 maart 2023 met toepassing van artikel 20(5) van de Dublin III-verordening instemden met het verzoek tot terugname, dat in het AIDA-rapport Kroatië “2021 update, laatste update op 22.04.22” - dat zich bevindt in het administratief dossier - kan worden gelezen dat er voor personen die overeenkomstig de Dublin III-verordening aan Kroatië worden overgedragen, zoals het geval is voor verzoeker, geen aanwijzingen zijn dat ze problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen én dat uit het administratief dossier blijkt dat door de Kroatische overheid garanties werden verleend dat verzoeker na overdracht toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, dat voor hem zal worden voorzien in adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat indien nodig. Verzoekers verwijzing naar de *pushbacks* en de gevolgen daarvan is derhalve niet dienstig voor de beoordeling van zijn specifieke situatie als Dublinterugkeerder.

Waar verzoeker betoogt dat de *pushbacks* slechts een onderdeel zijn van een voortdurende en geïnstitutionaliseerde discriminatie en racisme jegens migranten en erkende vluchtelingen, waardoor 70

à 80 procent van de verzoekers om internationale bescherming na een korte periode doorreist naar andere lidstaten, moet er vooreerst op worden gewezen dat uit het AIDA-rapport weliswaar wordt gesteld dat Kroatië een transitland is, maar dat het verband dat verzoeker legt, er niet in wordt gemaakt.

Weliswaar blijkt dat uit het AIDA-rapport dat er inderdaad problemen zijn op het vlak van discriminatie op grond van ras of etnische origine, maar de passages waarnaar verzoeker verwijst zijn niet van aard om te doen aannemen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen niet wordt bereikt. Aldus toont hij niet aan dat de hardheidsdrempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt.

Verzoeker voert tot slot de schending aan van het non-refoulement beginsel bij een overdracht van Kroatië op grond van de door hem aangekaarte problemen. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan hij daarin niet worden gevolgd. Immers heeft hij niet aangetoond dat de verwerende partij niet deugdelijk heeft geoordeeld dat de overdracht aan Kroatië geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Kroatië.

3.3. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS